

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/124/2024
Identifikačné číslo spisu:	4218204719
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4218204719.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Á. E., narodeného X. E. XXXX, P., H. U. XXXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Gergelym Pšenákom, Nové Zámky, M. R. Štefánika 30, proti žalovanému mestu Komárno, Nám. Gen. Klapku 1, IČO: 00 306 525, zastúpenému spoločnosťou LÖWY & LÖWY s. r. o., Bratislava, Slowackého 56, IČO: 47 236 230, o náhradu škody spôsobenej nezákonným postupom a nezákonným rozhodnutím v sume 396,50 eura, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 7C/77/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. marca 2024 sp. zn. 8Co/6/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 7C/77/2018-347 z 27. septembra 2023 zamietol žalobu; žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 1 písm. a) a c), § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 10 ods. 1 až 3, § 12 ods. 1 a 2, § 13, 14 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca v konaní namietal, že žalovaný 26. septembra 2016 postúpil rozhodnutie č. 3211495612 zo 16. marca 2015 (miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady za rok 2012) na vymáhanie exekútorskému úradu nezákonným spôsobom a vydal aj nezákonné rozhodnutie č. 6357/2280/RPKO/2017 z 15. marca 2017. V rokoch 2011-2012 sa žalobca nezdržoval na území mesta Komárno, preto dňa 20. októbra 2016 podal žiadosť o odpustenie poplatkov, ktorej žalovaný uvedeným rozhodnutím z 15. marca 2017 nevyhovel. S poukazom na § 63 ods. 1 Daňového poriadku a na výsledok prešetrenia sťažnosti žalovaného Útvorom hlavného kontrolóra Mesta Komárno sp. zn. 15/ÚHK/2017-St', v ktorom boli označené porušenia a nezákonné postupy žalovaného,

mal žalobca za to, že mu bola žalovaným spôsobená celková škoda v sume 396,50 eura (škoda vzniknutá v banke ČSOB vo výške 40 eur, škoda vzniknutá v Poštovej banke vo výške 20 eur, za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi vo výške 16,50 eura, právna pomoc pri podaniach vo výške 100 eur a nemajetková ujma vo výške 220 eur). K podanej žalobe pripojil žiadosť o odškodnenie za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako aj nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorej žiadal odškodnenie za vydanie nezákonného rozhodnutia zo 16. marca 2015, ako aj za nesprávny úradný postup ohľadom vymáhania tohto rozhodnutia. Žalovaný uvedený nárok žalobcu neuspokojil.

1.2. Súd prvej inštancie zhodnotením vykonaných dôkazov žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadne preukázania vydania nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Z dôvodu nesplnenie zákonného predpokladu v zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní zo strany žalobcu nebolo preukázané, že právoplatné rozhodnutie č. 3211495612 zo 16. marca 2015 bolo pre nezákonnosť príslušným orgánom zrušené alebo zmenené, súd prvej inštancie považoval uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody z titulu nezákonných rozhodnutí za nedôvodný. Pokiaľ nebolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené, nebola splnená podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody bolo nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Uplatneniu základného práva účastníka na súdnu ochranu zodpovedá jeho povinnosť splniť podmienky zákonom ustanoveného postupu uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Okrem povinnosti tvrdenia mal žalobca aj dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť.

1.3. V danom prípade i napriek výzve súdu žalobca nešpecifikoval žalovanú sumu a jej zložky podľa skutkového základu uplatňovaných nárokov. Žalobca súdu predložil nárok na náhradu škody vo vzťahu k ČSOB 40 eur, Poštovej banke 20 eur, za poverenie 16 eur, atď., bez uvedenia spisovej značky, pod ktorou bola vykonaná exekúcia a takto si uplatnil nárok v celkovej sume 396,50 eura. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody, resp. nemajetkovou ujmu. Žalobca súdu nepredložil a ani neoznačil rozhodnutie, ktoré by malo byť zrušené a na tom základe by bolo zrejmé, že existuje nárok z titulu nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu, táto nebola bližšie konkretizovaná, nebolo konkretizované v súvislosti s čím vznikla a ako sa prejavila a v čom spočívala. Nemajetkovú ujmu bolo potrebné zo strany žalobcu pomenovať a vysvetliť. Rovnako mal žalobca povinnosť tvrdiť a preukázať, že k vzniku nemajetkovej ujmy nezákonným rozhodnutím, resp. rozhodnutím o väzbe skutočne došlo. Pre vyslovenie vzniku nemajetkovej ujmy teda nepostačuje žalobcovo tvrdenie, že k nej došlo a tiež nepostačuje abstraktná právna kvalifikácia ujmy ako nemajetkovej. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia, či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritériá a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Aby však úvahy o výške nemajetkovej ujmy neboli ponechané na ľubovôľu súdu, musia

byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby. Vo všeobecnosti určujúcim kritériom pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť, pričom pri určení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné prihliadnuť na skutočnosti uvedené v § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z., vrátane určenia jej výšky. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napr. v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 467/2008 bolo ustálené, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, bez ohľadu na zavinenie. Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Zákon upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z.). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona č. 514/2003 Z. z.). Zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu bolo potrebné v konaní preukázať.

1.4. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu splnenia zákonnej podmienky podľa § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. a to, že právoplatné rozhodnutie súdu bolo zrušené, resp. aspoň zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Keďže žalobca v konaní náležite nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s rozhodnutím vzniknúť a jeho tvrdenia v tomto smere zostali dôkazne nepodložené, ním uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodný. Na záver poznamenal, že oznámenie hlavného kontrolóra Mesta Komárno, o ktoré opieral svoj nárok žalobca bolo bez akejkoľvek relevancie a záväznosti. Uplatnenie nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím č. 6357/2280/RPKO/2017 z 15. marca 2017 vôbec nebolo predmetom predbežného prejednávania nároku, v žiadosti o odškodnenie z 9. apríla 2018, bez ktorého sa jednalo v tejto časti nároku o predčasne podanú žalobu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 14. marca 2024 sp. zn. 8Co/6/2024 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie; žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia. Zároveň sa stotožnil aj s jeho odôvodnením, keď dospel k záveru, že žalobca ani na výzvu súdu nešpecifikoval žalobou uplatnené nároky. Skonštatoval, že žalobca neuviedol, v akej výške a z akého dôvodu si uplatnil nárok na náhradu škody za postúpenie rozhodnutia žalovaného zo 16. marca 2015 na vymáhanie v exekúcii nezákonným spôsobom, ktoré rozhodnutie považoval za neúčinné z dôvodu jeho nezákonného doručenia vyhláškou. Taktiež za vydanie údajne nezákonného rozhodnutia žalovaného z 15. marca 2017, ktorým mu nebol odpustený miestny poplatok, riešený už v rozhodnutí z roku 2015. Z obsahu žiadosti žalobcu o odškodnenie z 9. apríla 2018, adresovanej žalovanému, odvolací súd zistil, že žalobca v nej uplatnil nárok na náhradu škody výlučne v súvislosti s rozhodnutím žalovaného zo 16. marca 2015, a to v súvislosti s jeho vydaním a následným vymáhaním. Z uvedeného bolo zrejmé, že žalobca si v tomto konaní neuplatnil žiadne nároky vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného z 15. marca 2017. Odvolací súd preto konštatoval, že prípadné nároky vzťahujúce sa na vydanie tohto rozhodnutia by boli nedôvodné už len z dôvodu absencie zákonom požadovaného predbežného prejednávania nároku, ktoré podľa obsahu výzvy žalobcu z 9. apríla 2018 neprebehlo. Odvolací súd preto považoval závery súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu za správne a plne opodstatnené.

2.2. K rozhodnutiu žalovaného zo 16. marca 2015 odvolací súd uviedol, že nebolo zrušené a ani zmenené. Samotný žalobca proti uvedenému rozhodnutiu nepodal ani odvolanie. Žalobca dňa 13.

októbra 2016 podal žiadosť o odpustenie miestneho poplatku (riešeného v uvedenom rozhodnutí zo 16. marca 2015), ktorej žiadosti rozhodnutím žalovaného z 15. marca 2017 nebolo vyhovené. Tejto žiadosti bolo vyhovené až rozhodnutím zo 4. augusta 2017, ktorým však žalovaný žalobcovi miestny poplatok v sume 18,50 eura riešený v rozhodnutí zo 16. marca 2015 zrušil v zmysle § 82 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach. Uvedené rozhodnutie zo 16. marca 2015 nebolo na to príslušným odvolacím orgánom zrušené ako nezákonné, preto nebol naplnený prvý zákonný predpoklad odškodnenia za vydanie tohto rozhodnutia ako nezákonného a zrušeného rozhodnutia. Predmetom sporu však bola náhrada škody aj z nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že žalovaný uvedené rozhodnutie postúpil na vymáhanie súdnemu exekútorovi nezákonným spôsobom, keď nezákonnosť s dôsledkom neúčinnosti rozhodnutia vzhliadol žalobca v tom, že postup žalovaného pri jeho doručovaní vyhláškou bol nezákonný, s následkom nesprávneho vyznačenia doložky právoplatnosti a vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia.

2.3. Nesprávnosť postupu žalovaného pri doručovaní a následnom vyznačení právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia zo 16. marca 2015, ako aj postúpení rozhodnutia na exekúciu síce všeobecne možno subsumovať pod nesprávny úradný postup, pod iný nezákonný zásah do práv, avšak samotné uvedené konanie žalovaného nemohlo byť ani podľa názoru odvolacieho súdu v bezprostrednej príčinnej súvislosti so vznikom označenej a uplatňovanej škody. Keďže žalobca nevyužil možnosť obrany v exekučnom konaní námietkou k neprávoplatnosti a nevykonateľnosti exekučného titulu rozhodnutia žalovaného. Žalobca žiadal o odpustenie poplatku, v prípade jeho právoplatného vyrubenia, teda nevyužil možnosť k tomu, aby jemu v dôsledku postupu žalovaného žiadna škoda v exekučnom konaní nevznikla, keďže táto mu mala vzniknúť práve realizáciou exekúcie. V danom prípade vznik škody a nemajetkovej ujmy nebol výlučne dôsledkom a v príčinnej súvislosti konania žalovaného, majúceho charakter nesprávneho úradného postupu. Škoda v sume 16,50 eura za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi a 100 eur za právnu pomoc pri podaniach v čase žiadosti z 9. apríla 2018, žalobca listinne ani nepreukázal, čo rovnako platí aj pre nemajetkovú ujmu v sume 220 eur, ku ktorej žiadne dôkazné prostriedky ani v konaní neprodukoval. Na základe uvedeného preto odvolací súd skonštatoval, že v danom prípade súdu neprináležalo posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia žalovaného zo 16. marca 2015 a ani posúdiť správnosť následného konania žalovaného, a to doručovania rozhodnutia, vyznačenia doložky jeho právoplatnosti a vykonateľnosti a postúpenia rozhodnutia na nútený výkon (exekúciu). Na uvedenom právnom posúdení nemohol nič zmeniť ani pre súd nezáväzný výklad oznámenia hlavného kontrolóra Mesta Komárno žalobcovi z 25. júla 2017. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto potvrdil ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na oznámenie Útvoru hlavného kontrolóra mesta Komárno považoval závery odvolacieho súdu v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Argumentoval tým, že vznik škody a nemajetkovej ujmy bol výlučne dôsledkom konania žalovaného majúceho charakter nesprávneho úradného postupu. Škodu žalobca v konaní riadne a dostatočne preukázal, a to vo výške 16,50 eura za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi a 100 eur za právnu pomoc pri podaniach v čase žiadosti z 9. apríla 2018. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 220 eur uviedol, že žalobca musel byť účastníkom exekučného konania z dôvodu nezákonného rozhodnutia žalovaného, čo podľa neho bolo dostatočným dôkazom na preukázanie nemajetkovej ujmy. Súd prvého stupňa aj odvolací súd boli toho názoru, že stanovisko hlavného kontrolóra mesta Komárno je nezáväzná. Žalobca uvedený záver považoval v rozpore so zisteným skutkovým stavom, nakoľko uvedené stanovisko je záväzné pre žalovaného a aj pre žalobcu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 7. augusta 2003, sp. zn. 21 Cdo 408/2003, podľa ktorého „Záver o tom, že účastník neuniesol dôkazné bremeno, možno urobiť len vtedy, ak súd riadne a úplne vykonal všetky dôkazy, ktoré účastník označil na preukázanie svojho tvrdenia. Účastníkom označený dôkaz súd nevykoná iba v prípade, že jeho prostredníctvom nepochybne nemožno preukázať pre vec rozhodnú skutočnosť, napríklad preto, že označený dôkaz je zjavne nespôsobilý preukázať tvrdenú skutočnosť alebo že sa týka skutočnosti, ktorá je podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci bezvýznamná.“ V

kontexte uvedeného tvrdil, že súdy nevykonali dostatočné dokazovanie a hlavne z vykonaných dôkazov nevyvodili správne právne závery. Zdôraznil, že v samotných vyjadreniach súdu jednak pri vyjadrení právneho názoru a pri odôvodnení rozsudku došlo k zásadným odlišnostiam, ktoré mali vplyv aj na spôsob dokazovania a hlavne rozsah, ktorý navrhoval žalobca. Ak účastník konania, ktorý bol pre nesprávny právny názor súdu ohľadom podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, vylúčený z realizácie svojich procesných práv (navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim a pod.), bola mu nesprávnym postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a je teda daná prípustnosť dovolania aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (sp. zn. 3Cdo/92/96, ZSP 39/1997). Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa ustálenej judikatúry (napr. I. ÚS 52/03, R 125/1999) má súd právomoc posúdiť, ktoré dôkazy sú potrebné na zistenie skutkového stavu a akým spôsobom ich vykoná. Nie je viazaný návrhmi strán a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Skutočnosť, že niektoré dôkazy nevykonali, nepredstavuje procesnú vadu, ale len otázku vecnej správnosti rozhodnutia, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania (R 37/1993, R 42/1993, sp. zn. 3Cdo/219/2013 a iné). Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania, ktorá by zakladala zmätočnosť. Posúdenie dôkazov patrí výlučne do právomoci súdu, nie účastníkov. Najvyšší súd zároveň v dovolacom konaní neskúma pochybenia prvoinštančného súdu, ktoré mohli byť napravené v odvolacom konaní, ale len to, či odvolací súd správne posúdil uplatnené odvolacie dôvody. Odvolací súd sa podľa žalovaného so všetkými námietkami žalobcu riadne vysporiadal a žiadne procesné vady nezistil. Žalobca v dovolaní iba zopakoval argumentáciu z odvolania a svoj nesúhlas so závermi súdov odôvodňoval tým, že neprihliadli na oznámenie hlavného kontrolóra Mesta Komárno. Podľa žalovaného však toto oznámenie nemá žiadnu právnu relevanciu ani závažnosť, pretože hlavný kontrolór nie je oprávnený podávať právne výklady. Ide len o jeho subjektívny názor, bez právneho významu. Navyše v civilnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, preto je na úvahe súdu, ktoré dôkazy považuje za podstatné. Nie je úlohou strán určovať spôsob hodnotenia dôkazov. Na záver žalovaný zdôraznil, že právo na spravodlivý proces nezahŕňa právo účastníka, aby súd zdieľal jeho právne názory alebo aby rozhodnutie bolo v jeho prospech. Rovnako neznamená právo, aby súd hodnotil dôkazy podľa subjektívnych predstáv žalobcu. Navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

14. Podstatou uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP bol namietaný nesúhlas dovolateľa s hodnotením vykonaných dôkazov, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadne preukázania uplatnenej náhrady škody, ktoré nároky špecifikoval. Dovolateľ nesúhlasil so záverom, že stanovisko hlavného kontrolóra je právne nezáväzná, keďže podľa neho má záväzný charakter pre žalovaného a význam aj pre posúdenie jeho nároku. Zároveň namietal, že súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu a z vykonaných dôkazov nevyvodili správne právne závery, pričom ich odôvodnenia obsahujú zásadné rozpory, ktoré ovplyvnili výsledok konania.

15. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia

súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

17. Z podstatných okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom sporu bol uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. Žalobca v žiadosti o odškodnenie z 9. apríla 2018 žiadal o odškodnenie za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ako aj nesprávnym úradným postupom. Za nezákonné rozhodnutie považoval rozhodnutie č. 3211495612 zo 16. marca 2015. Nezákonný postup žalovaného mal spočívať v tom, že rozhodnutie č. 3211495612 zo 16. marca 2015 postúpil na vymáhanie prostredníctvom exekútorského úradu. Dôvod nezákonného úradného postupu a to spôsobu vymáhania rozhodnutia žalovaného zo 16. marca 2015 mal spočívať v tom, že toto rozhodnutie mu bez splnenia podmienok zákona (§ 35 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.) bolo doručované verejnou vyhláškou dňa 2. októbra 2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Pre nesplnenie zákonného predpokladu v zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní zo strany žalobcu nebolo preukázané, že právoplatné rozhodnutie č. 3211495612 zo 16. marca 2015 bolo pre nezákonnosť príslušným orgánom zrušené alebo zmenené. Keďže žalobca nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo takto zrušené alebo zmenené, nebola splnená základná zákonná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nešpecifikoval výšku žalovanej sumy, ani jej jednotlivé zložky, hoci bol na to súdom vyzvaný. Žalobca síce uviedol niektoré čiastky napríklad vo vzťahu k ČSOB, Poštovej banke alebo k poplatku za poverenie súdneho exekútora, avšak bez uvedenia konkrétnych exekučných konaní či spisových značiek. Tým nebolo možné overiť, ako sa tieto sumy viažu na tvrdený skutkový základ. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a údajným nezákonným rozhodnutím. Rovnako žalobca nekonkretizoval uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Neuvedol, v čom spočívala nemajetková ujma, ako sa prejavila, aké mala následky a v akom rozsahu vznikla. Taktiež nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností. Samotné tvrdenie o jej existencii bez ďalšieho odôvodnenia súdy nižších inštancií považovali za nedostatočné. Navyše nárok žalobcu týkajúci sa rozhodnutia č. 6357/2280/RPKO/2017 z 15. marca 2017 nebol predmetom predbežného pojednania nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., preto bola žaloba v tejto časti podaná predčasne.

17.1. Odvolací súd sa stotožnil so závermi prvoinštančného súdu, podľa ktorých žalobca ani po výzve nešpecifikoval, akú konkrétnu náhradu škody si uplatňuje, v akej výške a z akého právneho dôvodu. Žalobca neuvedol, v akej výške a z akého dôvodu si uplatňuje náhradu škody a to za údajne nezákonné postúpenie rozhodnutia žalovaného zo 16. marca 2015 na vymáhanie v exekúcii, ako aj za vydanie údajne nezákonného rozhodnutia žalovaného z 15. marca 2017, ktorým mu nebol odpustený miestny poplatok riešený už v rozhodnutí z roku 2015. Z obsahu žiadosti žalobcu o odškodnenie z 9. apríla 2018 odvolací súd zistil, že žalobca si v nej uplatnil nárok len vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného zo 16. marca 2015, a to v súvislosti s jeho vydaním a následným vymáhaním. V tejto žiadosti sa vôbec nenachádzal žiaden nárok týkajúci sa rozhodnutia žalovaného z 15. marca 2017. Ak by si žalobca uplatňoval nároky aj v súvislosti s rozhodnutím z 15. marca 2017, tieto nároky by boli už z tohto dôvodu nedôvodné, pretože im predchádzalo neuskutočnené predbežné pojednanie nároku, ktoré zákon č. 514/2003 Z. z. vyžaduje ako nevyhnutnú podmienku. K rozhodnutiu žalovaného zo 16. marca 2015, odvolací súd uviedol, že toto rozhodnutie nebolo nikdy zrušené ako nezákonné, pretože sám žalobca proti nemu nepodal odvolanie, a to ani po tom, čo sa začalo exekučné konanie. Žalobca si síce dňa 13. októbra 2016 podal žiadosť o odpustenie miestneho poplatku, ktorým bolo toto rozhodnutie vyrubené, ale tejto žiadosti nebolo rozhodnutím žalovaného z 15. marca 2017 vyhovené. K odpusteniu poplatku došlo až rozhodnutím zo 4. augusta 2017, a to podľa § 82 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach. Uvedené ustanovenie umožňuje obci znížiť alebo odpustiť poplatok na zmiernenie tvrdosti

zákona. Rozhodnutie zo 16. marca 2015 nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, a preto nebol splnený základný zákonný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. K nároku žalobcu na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu, odvolací súd uviedol, že určité pochybenia žalovaného pri doručovaní rozhodnutia, jeho právoplatnosti, vykonateľnosti či postúpení na exekúciu by všeobecne mohli byť považované za nesprávny úradný postup. Avšak v tomto prípade neexistovala priama príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody, ktorú žalobca označil a uplatnil. Žalobca nevyužil svoje zákonné možnosti obrany v exekučnom konaní, najmä námietku neprávoplatnosti alebo nevykonateľnosti exekučného titulu. Namiesto toho požiadal o odpustenie poplatku, čím sám akceptoval právoplatnosť vyrubeného poplatku. Ak by využil opravné prostriedky v exekučnom konaní, mohol zabrániť tomu, aby mu vôbec škoda vznikla, ktorú následne uplatňoval. Vznik škody a nemajetkovej ujmy preto nebol priamym dôsledkom konania žalovaného. Žalobca nepreukázal vznik škody vo výške 16,50 eura za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, ani 100 eur za právnu pomoc, pričom tieto sumy neboli doložené žiadnymi listinnými dôkazmi. To isté platilo aj pre nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 220 eur, ktorú žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal.

18. Nadväzujúc na uvedené, dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie uvedené odvolacím súdom v bodoch 13. a 14., ale aj v celom jeho kontexte s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, ktoré tvoria jeden celok vo vzťahu k ustáleniu zisteného skutkového stavu (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), spĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). V preskúmvanej veci odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej, formálnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z jeho obsahu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv sporovej strany. V kontexte uvedeného preto vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami možno považovať za dostatočné aj v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP.

19. K namietanému hodnoteniu dôkazu odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiaca úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Hodnotiaca úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením.

20. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať

vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak v preskúmvanej veci dovolací súd takúto vadu nezistil.

21. Ako nedôvodnú vyhodnotil dovolací súd napokon aj námietku žalobcu spočívajúcu v závere ohľadom stanoviska hlavného kontrolóra mesta Komárno, ktoré je nezáväzná a je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Dovolací súd konštatuje, že hlavný kontrolór nemá právomoc konštatovať nezákonnosť postupu žalovaného. Hlavný kontrolór má kontrolnú a dohliadaciu právomoc, nie rozhodovaciu. Môže upozorniť na nezákonnosti, navrhnúť opatrenia a predložiť výsledky zastupiteľstvu, ale jeho stanoviská nemajú právne záväzný účinok voči orgánom obce alebo účastníkom konania mimo samosprávy (§ 18 až § 18g zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení). Namietané nevykonanie dostatočného dokazovania nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia, pokiaľ sám dovolateľ na strane žalobcu neunesol dôkazné bremeno. Povinnosť tvrdiť a preukazovať rozhodujúce skutočnosti spočíva na tej sporovej strane, ktorá zo svojho tvrdenia vyvodzuje právne následky (§ 149 a nasl. CSP). Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neúspech v spore. Úlohou súdu nie je vyhľadávať dôkazy namiesto strany sporu, preto nemožno úspešne namietat, že súd nevykonával dôkazy, ktoré sporová strana sama neoznačila alebo nepredložila. Uvedeným procesným postupom preto nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu.

22. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

23. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP (R 54/2012). Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05; m. m. I. ÚS 218/2019).

24. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

25. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

26. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že z procesného postupu súdov nižšej inštancie nebola zistená existencia vady zmätočnosti, preto prípustnosť a ani dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná. Dovolanie ako neprípustné odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

27. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného, ktorému priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.